

Debreceni Ítéltábla

Bf.I.658/2023/23.

A Debreceni Ítéltábla mint másodfokú bíróság Debrecenben, a 2024. január 25. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

í t é l e t e t:

A súlyos testi sértés bűntettének kísérlete és más bűncselekmények miatt Terhelt1 és társai ellen indított büntetőügyben a Miskolci Törvényszék 2023. július 4. napján kihirdetett 12.B.56/2022/94. számú ítéletét Terhelt1 I. r. vádlott tekintetében megváltoztatja.

A szabadságvesztés és a közügyektől eltiltás tartamát 6-6 (hat-hat) évre enyhíti.

Egyéb részekben az elsőfokú bíróság ítéletét Terhelt1 I. r. vádlottra nézve helybenhagyja.

A másodfokú eljárásban 21 508 (huszonegyezer-ötszáznyolc) Ft bűnügyi költség merült fel, mely a vádlottat terheli.

A vádlott tényleges tartózkodási helye: képviselő3.

A másodfokú ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] A Miskolci Törvényszék a rendelkező részben írt határozatával a jelen felülbírálat során fellebbezéssel érintett Terhelt1 I. r. vádlottat bűnösnek mondta ki társtettesként (csoportosan és felfegyverkezve) elkövetett garázdaság bűntettében [a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (a továbbiakban: Btk.) 339. § (1) bekezdés, (2) bekezdés a) és d) pont] -

1. tényállás, (súlyos) testi sértés büntettének kísérletében [Btk. 164. § (1), (3) bekezdés], közfeladatot ellátó személy támogatója elleni erőszak büntettében [Btk. 312. §, Btk. 310. § (1) bekezdés a) pont, (2) bekezdés 3. fordulat] és 2 rendbeli becsületsértés vétségében [Btk. 227. § (1) bekezdés a) pont] – 2. tényállás. Ezért mint többszörös visszaesőt – halmazati büntetésül 8 év szabadságvesztésre és 8 év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztést fegyházban rendelte végrehajtani azzal, hogy feltételes szabadságra nem bocsátható. Az eljárás során lefoglalt bicskát elkobozta, rendelkezett más bűnjelekről, valamint kötelezte az I. r. vádlottat terhelttársaival részben egyetemlegesen, részben külön a bűnügyi költség megfizetésére.

[2] Az ítélet ellen Terhelt1 I. r. vádlott és védője a minősítés megváltoztatása (enyhébb minősítés megállapítása) és a büntetés enyhítése érdekében jelentettek be fellebbezést (94. sorszámú elsőfokú tárgyalási jegyzőkönyv 6. oldal 6. és 8. bekezdés). Az I. r. vádlott jogorvoslata írásbeli indokolásában előadta, hogy sok eljárási hibát tapasztalt az eljárásban. Azon cselekményeket, melyeket valóban elkövetett, beismerte. Azt vitatta, hogy a késsel részt vett Miskolc belvárosában az 1. tényállásban írt verekezésben. Utalt rá, hogy a cselekményt közvetlenül észlelő egyes tanúkat ki sem hallgatott az elsőfokú bíróság. A vallomások ellentétesek voltak, a vádbeli súlyos bűncselekmények terhére nem róhatók, és a büntetést is ezért eltúlzottnak tartotta (9. sorszámú másodfokú irat).

[3] A védő perorvoslata indokaiban elsődlegesen a sérelmezett ítélet hatályon kívül helyezésére tett indítványt, mert álláspontja szerint a nyomozás során a hatóság nem biztosította a kötelező védelem ellenére a terheltnek a védelmi jogok gyakorlását. Kifogásolta továbbá, hogy a vádlott-társak bűnösség elismerő nyilatkozatát – melyek nélkülöztek a cselekmények leírását, az események részleteit, vagyis azt, hogy konkrétan mi történt – a bíróság az I. r. vádlott terhére értékelte, e nyilatkozatok érvei szerint nem alkalmasak Terhelt1 védekezésével szemben a tényállás megállapítására. Az 1. tényállásban a felfegyverkezve elkövetés nem igazolható, e vádlott legfeljebb a garázdaság vétségét valósította meg, míg a 2. tényállásban írt cselekvőség nem értékelhető a közfeladatot ellátó személy támogatója elleni erőszak büntettként, hanem a súlyos testi sértés büntettének kísérletét és a felfegyverkezve elkövetett garázdaság büntettét valósíthatta meg. Az enyhébb minősítés pedig a büntetés lényeges enyhítését indokolja, tekintettel a jelentős időmúlásra is (22. sorszámú másodfokú irat).

[4] Az ügyészség tudomásul vette az ítéletet (94. sorszámú elsőfokú tárgyalási jegyzőkönyv 6. oldal 5. bekezdés).

[5] Az ügydöntő határozat az 1. tényállásban írt társtettesként elkövetett garázdaság büntette [Btk. 339. § (1) bekezdés, (2) bekezdés a) pont] miatt marasztalt vádlott1 II. r. vádlott esetében első fokon, Terhelt2 III. r. vádlott vonatkozásában pedig a védelmi fellebbezés visszavonása folytán a másodfokú eljárásban jogerőre emelkedett.

[6] A Debreceni Fellebbviteli Főügyészség a Bf.354/2022/6. számú észrevételében – a védelmi perorvoslatokat nem találva alaposnak – Terheltl I. r. vádlottra nézve az elsőfokú ítélet tanácsülésen történő helybenhagyását indítványozta, bejelentve, hogy nyilvános ülés tartása esetén az eljárási cselekményen nem kíván részt venni.

[7] A másodfokú bíróság az elsőfokú ítélet elleni fellebbezéseket a büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (a továbbiakban: Be.) 599. § (1) bekezdés alapján nyilvános ülésen bírálta el.

[8] A nyilvános ülésen Terheltl I. r. vádlott és védője a fellebbezésüket, illetve indokolásukat fenntartották.

[9] A fellebbezések az enyhítésre irányulóan alaposak.

[10] Az ítéltábla a védelmi perorvoslatok okára és irányára figyelemmel – a Be. 590. § (1) és (2) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét az azt megelőző eljárással együtt teljeskörűen bírálta felül a Be. 590. § (9) bekezdés értelmében Terheltl I. r. vádlottat érintően. A revízió kitért az eljárási szabályok megtartására, az ítélet megalapozottságára, a bűnösség megállapítására, a cselekmény jogi minősítésére, a büntetés kiszabására, az intézkedés alkalmazására, az indokolás helyességére és az egyéb rendelkezésekre is.

[11] A felülbírálat során az ítéltábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a perrendi szabályok megtartásával folytatta le. Nem vétett sem abszolút [Be. 608. § (1) bekezdés a-h) pont], sem olyan relatív perjogi hibát [Be. 609. § (1) bekezdés, (2) bekezdés a-d) pont], ami az eljárás törvényességét befolyásolva az érdemi felülbírálatot kizárta volna, és az ítélet hatályon kívül helyezését, így az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását eredményezné.

[12] A védői fellebbezés indoklására a másodfokú bíróság a következőket emeli ki. A nyomozó hatóság által vétett esetleges eljárási szabálysértések nem eredményezhetik perjogi okból az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését, mert a védő által hivatkozott, a védői jogokhoz fűződő abszolút, vagy lényeges relatív eljárási szabálysértések csak a bíróság eljárásában képezhetnek semmisségi okot. A nyomozás során is be kell természetesen tartani az eljárási törvény előírásait, de azoktól való eltérés hatályon kívül helyezést nem eredményezhet, legfeljebb az adott bizonyíték értékelését zárhatja ki. Jelen esetben azonban a nyomozó hatóság nem sértette meg az eljárási szabályokat. Az kétségtelen, hogy a 2019. május 4-i, június 6-i, július 24-i gyanúsítotti kihallgatáskor a terhelt érdekében nem járt el még védő, így részt sem vehetett a terhelti kihallgatáson. Ezen eljárási cselekmény előtt a terhelt még nem volt fogvatartásban más ügyben és nem is gyanúsította őt a hatóság olyan bűncselekmény elkövetésével, mely a Be. 44. § (1) bekezdés a) pontja alapján a védelmet kötelezővé tette volna, másrészt megjegyzendő, hogy a vádlott részletes védekezést elő sem

terjesztett e kihallgatásaikor. A 2021. februári eljárási cselekmények előtt azonban már sor került a védő kirendelésére a Be. 44. § (1) bekezdés b) pontjában írt okból, azaz más ügyben való fogvatartása miatt, az illetékes ügyvédi kamara 2021. február 3. napján jelölte ki a védő személyét (ügyvéd1 ügyvéd). A 2021. február 16-i folytatólagos gyanúsított kihallgatás előtt, miként a 2021. július 6-i és 2021. december 15-i kihallgatás előtt a rendőrség értesítette a védőt az eljárási cselekményről, aki nem kívánt megjelenni, a nyomozó hatóság pedig a Be. 387. § (3) bekezdés a) pont alapján szabályosan végezte el a kihallgatást a kötelező védelem mellett is.

[13] Az elsőfokú bíróság viszont eljárási szabályt sértett akkor, amikor a 2. tényállás kapcsán a térfigyelő kamera felvételeinek elemzése érdekében az informatikai szakértő kirendelésére irányuló, a 2023. február 23-i tárgyaláson előterjesztett ügyészségi bizonyítási indítványról (36. sorszámú jegyzőkönyv 10. oldal 1. bekezdés) nyomban nem döntött. Az ügyészség ugyan később, a 2023. június 29-i tárgyaláson (92. sorszámú jegyzőkönyv 10. oldal 1. bekezdés) visszavonta indítványát, azonban a bíróság hosszabb ideig függőben tartotta a döntést, mely helytelen gyakorlat és nem is perrendszerű, az indítványt azonnal el kellett volna bírálni és ezen az sem változtat, hogy az ügyészség visszavonta azt. A bizonyítás mellőzése ugyanakkor nem eredményezett megalapozatlanságot.

[14] Közvetlenül nem, de közvetve kihatott Terhelt1 I. r. vádlott személyére és cselekményére is a II-III. r. vádlottakkal szemben folytatott bírósági eljárás, mely nem volt teljesen szabályos. A felülbírálat értelemszerűen nem terjedhetett ki e vádlottakra a fellebbezés hiánya, illetve visszavonása folytán, azonban az I. r. vádlott védőjének kifogásai és az 1. tényállásbeli személyi és tárgyi összefüggés miatt ki kellett térni a következőkre.

[15] Az elsőfokú bíróság a 2023. január 12-én tartott előkészítő ülésen vádlott1 II. r. és Terhelt2 III. r. vádlottak bűnösséget beismerő nyilatkozatát elfogadta (22. sorszámú jegyzőkönyv 5. oldal- 22/I. sz. végzés).

[16] A törvényszék azonban a törvényi előfeltételek fennállása ellenére nem hozott határozatot e vádlottakkal szemben és őket a „perben tartotta” úgy, hogy a terhelti kihallgatásokat követően engedélyezte a tárgyaláson való részvételről lemondást (36. sorszámú jegyzőkönyv 10. oldal- 36/I. sz. végzés). Mindez önmagában még nem jelent *az I. r. vádlottra kiható* lényeges hibát, azonban a védő okfejtése annyiban osztható, hogy pusztán a nyomozási vallomásoktól egyébként érdemben eltérő beismerő nyilatkozat, mindenféle részlet és az I. r. vádlott szerepének taglalása nélkül önmagában nyilvánvalóan nem képezheti Terhelt1 elítélésének alapját. Más bizonyítékok alapján azonban a később részletezettek szerint elítélése törvényes. A II-III. r. vádlottnál felmerül a kérdés, hogy mennyiben szabályos ilyen körülmények között egyáltalán a bűnösség beismerésének elfogadása, de ez már túlmutat jelen ítélet revíziós lehetőségein és rendes jogorvoslati eljárásban nem is vizsgálható.

[17] Ami a ténybeli felülbírálatot illeti. Az elsőfokú bíróság ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett és döntően megalapozott tényállást állapított meg, mely csak annyiban egészítendő ki a 2. tényállást érintően a Be. 592. § (2) bekezdés a) pontjában írt hiányosság miatt a Be. 593. § (1) bekezdése a) pontja alapján, hogy tanú10 és tanú11, az intézkedő rendőrök mint sértettek 2019. június 6. napján joghatályos magánindítványt terjesztettek elő Terhelt1 I. r. vádlottal szemben becsületsértés vétsége miatt (a Miskolci benyújtó2on 050/26207/2019.id. számon iktatott feljelentési okirat).

[18] A rendőrök sérelmére elkövetett közvádas, de magánindítványra büntethető bűncselekménynél a Be. 561. § (3) bekezdés c) pontja szerinti tényekhez tartozik a magánindítvány megtétele, mely olyan objektív, múltbeli tény, mely a büntethetőség feltétele. A másodfokú bíróság területén működő ügyészség indítványával egyezően ezért e részben a tényállás kiegészítése indokolt volt. Ugyanakkor az 1. tényállásban annak rögzítése, hogy tanú1 nem élt magánindítvánnyal, nem volt szükséges, mert nemleges tény tényállásba foglalására nincs megfelelő perjogi indok, az iratokból megállapítható, hogy hiányzik a büntethetőség eljárásjogi feltétele.

[19] A kisebb kiegészítéssel a tényállás teljes mértékben megalapozottá vált és a másodfokú eljárásban irányadó volt a Be. 593. § (3) bekezdésének megfelelően.

[20] Az elsőfokú bíróság az ügy helyes eldöntése szempontjából lényeges bizonyítékokat alaposan, több oldalról megvizsgálta és azokat okszerűen, a logika szabályai szerint külön és kölcsönhatásukban együtt is gondosan értékelte. Számba vette a terhelt védekezését, az eseményről döntően közvetlenül információt szerző tanúk, részben szemtanúk vallomását, a fontos kérdésekre hitelt érdemlő választ adó orvosszakértői véleményt és a lényeges okirati-tárgyi bizonyítékokat, melyek közül a 2. tényállásbeli cselekmény egy részét rögzítő videófelvétel bírt fokozott jelentőséggel. Kétségtelen, hogy a személyi bizonyítás anyaga, különösen a terhelti és tanúvallomások, köztük a sértetti vallomások is tartalmaztak fontos ellentéteket, egymás és önmaguk viszonylatában is, ilyen jellegű, részben indulati, ittas állapotban elkövetett cselekményeknél azonban ez tipikus. Az elsőfokú bíróság azonban megfelelően mérlegelte a bizonyítékokat és megfelelően teljesítette indokolási kötelezettségét is, mely annyiban viszont helyesbítendő a már korábban felvetettek szerint, hogy a II-III. r. vádlottak bűnösségének beismerése a konkrét tényekre nem lehet meghatározó bizonyíték érdemi tartalom nélkül. Ettől függetlenül más bizonyítékok, így különösen a sértetti vallomások alapján a tényállás 1. és 2. része is bizonyított.

[21] A tényállást sérelmező védelmi fellebbezésekre az ítéltábla kiemeli, hogy a tényálláshoz kötöttség elvi indokát a Be. 167. § (3)-(4) bekezdése adja, mely szerint a bizonyítás eszközeinek és a bizonyítékoknak nincs törvényben előre meghatározott ereje, a bíróság a bizonyítékokat egyenként és összességükben szabadon értékeli és a bizonyítás eredményét az így kialakult meggyőződése szerint állapítja meg. Ezáltal biztosított és védett a bizonyítékok hitelt érdemlőségének meggyőződés szerinti, szabad értékelése (Kúria Bhar.III.1201/2018/10.). Mindezen elvek érvényre juttatása garantálja az elsőfokú bíróság úgynevezett „ténybíróági” jellegét. Ezen elvek a felülbírált ügyben maradéktalanul

érvényesültek. A védelmi jogorvoslatok részben a bizonyítékok okszerű mérlegelésén keresztül támadták – a másodfokú eljárásban történt helyesbítés után már – megalapozott tényállást, mely eredményre nem vezethetett.

[22] Az elsőfokú bíróság – büntethetőségi akadály hiányában – törvényesen vont következtetést Terheltl I. r. vádlott bűnösségére és a cselekményeinek minősítése is megfelel az anyagi jogi szabályoknak.

[23] Elsődlegesen rögzítendő, hogy az elkövetéskor hatályos büntető törvényt kell alkalmazni, mert az új törvény enyhébb elbírálást nem eredményez, sőt szigorúbb, ezért a törvényi főszabály érvényesül [Btk. 2. § (1), (2) bekezdés], amint azt a törvénytörvény is megállapította az ítélet indokolásának [101] bekezdésében.

[24] Az I. r. vádlott 1. tényállásba foglalt cselekménye valóban a két okból súlyosabban minősülő garázdaság büntettét [Btk. 339. § (1) bekezdés, (2) bekezdés a) és d) pont] valósította meg. A miskolci belvárosban kirobbant verekezésben való részvétel, tanúl földre rántása és kergetése az utcán olyan kihívóan közösséggellenes és erőszakos magatartás, mely alkalmas volt arra, hogy másokban riadalmat, megbotránkozást keltsen. Vádlott-társaival csoportot alkottak, és a kés elővétele és a cselekménysorban más által is észlelhető magánál tartása felfegyverkezett elkövetést jelent. Az elsőfokú ítélet indokolása nagyrészt helyes e körben, de a [77] bekezdésben írtak kapcsán meg kell jegyezni, hogy a passzív alany földre rántása egyértelműen személy elleni erőszakos cselekmény s a nagyváros központjában való elkövetésre is tekintettel „enyhébb” formájú fellépésnek nem értékelhető.

[25] A 2. tényállásban megjelölt cselekmények minősítése is helyes. A Btk. 312. §-a szerint, figyelemmel a 310. § (1) bekezdés a) pontjára és a (2) bekezdés 3. fordulatra, az I. r. vádlottnak a közfeladatot ellátó személynek minősülő, szolgálatban lévő, menetrendszerinti járatot vezető buszsofőr segítségére igyekvő két biztonsági őr elleni aktív, erőszakos fellépése és tanú5 felé történő szúrása a közfeladatot ellátó személy támogatója elleni erőszak büntettét valósította meg, mely cselekmény a támogatók számától függetlenül egy rendbeli természetes egységes jelent. A másodfokú bíróság nem osztotta e részben sem a védelmi fellebbezést, az örök ugyanis pontosan a buszvezető hívására és védelmére kezdtek intézkedni, és a vádlott nem csupán hőzöngött, hangoskodott, hanem aktívan, a kést is használva támadott (BH2023. 121).

A közfeladatot ellátó személyt, illetve támogatóit érintő cselekmény mellett az I. r. vádlott elkövetési magatartása kimerítette a Btk. 164. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés szerint minősülő súlyos testi sértés büntettének kísérletét is, mely kísérlet befejezett és távoli, hiszen tanú5 sértett nem sérült meg, testét a kés pengéje nem érte el.

E cselekményrész minősítésének vizsgálatára fokozott gondot kell fordítani, tekintettel arra is, hogy e cselekvőség volt az alapja a korábbi áttételnek és negatív hatásköri összeütközésnek, melyet az ítéltábla oldott fel. A törvénytörvény e bűncselekményre is adott indokolást, mely azonban kiegészítést igényel. Elsőként leszögezi az ítéltábla, és ez irányadó az 1. tényállásra is, hogy a vádlott önhibából eredő és a Btk. 18. § szerint a büntetőjogi felelősség alól nem

mentesítő ittas állapota, így az alanyi oldal nem teljes volta folytán az elkövetéskor aktuális tudattartalomra, ezáltal a szándékra elsődlegesen a tárgyi tényezőkből lehet következtetést vonni (III. Büntető Elvi Döntés, BH2009. III.2., Kúria Bfv.I.1276/2022/6.). E tekintetben közömbösek a terhelt italfogyasztási szokásai, tapasztalata, korábbi italozásai, mert az ittasság olyan tudatzavart idézhet elő, melynek kontrolljára a személy nem képes, viszont ez az önhiba miatt nem mentesíthet, amint ezt a törvény külön szakaszban deklarálja is. A Kúria által hosszú évek óta irányadónak tekintett, töretlen gyakorlatra az ítéltábla is számos döntésében hivatkozik, az elsőfokú bíróságok azonban még mindig ritkán térnek ki e fontos tudati tényre és hatásaira. Ettől eltekintve a tárgyi tényezők tükrében valóban az állapítható meg, hogy a vádlott tanú5 irányába késsel végrehajtott mozdulata során a testi épség megsértésére irányulóan egyenes, míg a 8 napon túli, súlyos sérülésre, annak lehetőségére nézve eshetőlegesen szándékkal cselekedett, így az elkövetési magatartása az elsőfokú ítéletben írtak szerint a súlyos testi sértés büntettének kísérletét valósította meg, mely viszont közel áll az életveszélyt okozó testi sértés kísérletéhez. Az elhatárolásnál az élet és testi épség büntetőjogi védelméről szóló 3/2013. Büntető jogegységi határozat ad – a bíróságokra kötelező – iránymutatást. A vádlott által használt eszköz, az irányzott jellegű mozdulat, az érintettek távolsága, a célzott testtájék folytán arra megalapozottan vonható következtetés, hogy a vádlott belenyugodott abba, hogy az eszközzel súlyos sérülést okozhat. Egyértelműen azonban az életveszélyes eredményre nézve e szándék az irányadó tényállás alapján valóban nem igazolható.

Törvényes a két rendőr sérelmére elkövetett 2 rendbeli becsületsértés vétségének megállapítása is, melynek alaki és anyagi jogi feltételei is adottak.

[26] Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása során irányadó szempontokat alapvetően helyesen feltárta. A beszámítási képességet nem korlátozó személyiségzavar azonban nem súlyosít, sőt a vádlott fokozott társadalomra veszélyességét jelzi. Ettől eltekintve a törvényszék a testi épséget sértő cselekmény kísérlet voltának, valamint a tényleg jelentős időmúlásnak nem tulajdonított megfelelő nyomatékot. A helyesen megállapított többszörös visszaesés is a vádlott magasabb társadalomra veszélyességére utal, viszont az elbírált cselekmények tárgyi súlya nem indokolja a legsúlyosabb büncselekmény felső határában meghatározott, bár a felemelt büntetési tétel középértékétől az alsó határ felé eltérő 8 éves szabadságvesztés alkalmazását. A büntetés túl szigorú, lényeges enyhítése indokolt, ezért az ítéltábla a szabadságvesztés és a közügyektől eltiltás tartamát egyaránt 6 évre enyhítette, mely joghátrány már tettarányos, alkalmas a büntetési célok elérésére is kifejezi az eset egyéni körülményeit is. Ennyiben a védelmi fellebbezés eredményes volt.

[27] Az ítélet egyéb, alapvetően az egyszerűsített felülvizsgálat tárgyát képező kérdésekben hozott, az I. r. vádlottnál a feltételes szabadságra bocsátásból kizárásra, a lefoglalt kés elkobzására és a bűnügyi költség viselésére vonatkozó rendelkezései megfelelnek a törvénynek.

[28] A kifejtettek alapján a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet Terhelt1 I. r. vádlott esetében a szükséges részben a Be. 606. § (1) bekezdése szerint megváltoztatta, míg a

törvénynek megfelelő rendelkezéseit a Be. 605. § (1) bekezdése alkalmazásával helybenhagyta, rögzítve a 604. § (3) bekezdés c) pontjának megfelelően az I. r. terhelt megváltozott tényleges tartózkodási (fogvatartási) helyét.

[29] A másodfokú eljárásban a kirendelt védő részvételével kapcsolatban felmerült bűnügyi költséget az ítéltábla a Be. 613. § (1) bekezdése alapján állapította meg, melyet a törvény főszabálya szerint a bűnösnek kimondott I. r. vádlott köteles viselni.

[30] A másodfokú bíróság döntése nem ellentétes az elsőfokú bíróság ítéletéhez képest, ezért határozata ellen a Be. 615 § (1), (2) bekezdésre figyelemmel másodfellebbezésnek nincs helye.

Debrecen, 2024. január 25.

Dr. Háger Tamás s.k. a tanács elnöke-előadó bíró, Dr. Bakó József s.k. bíró, Dr. Diószegi Attila s.k. bíró

Záradék: A Miskolci Törvényszék 12.B.56/2022/94. számú ítélete a Debreceni Ítéltábla Bf.I.658/2023/23. számú ítéletében írt változtatással Terhelt1 I. r. vádlottal szemben a mai napon jogerőre emelkedett.

Debrecen, 2024. január 25.

Dr. Háger Tamás s.k.

a tanács elnöke